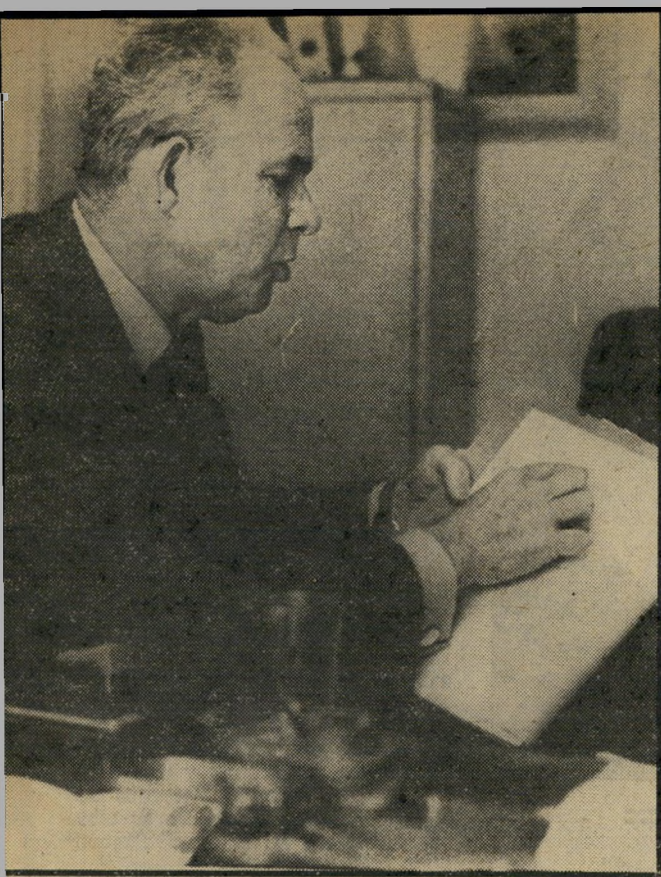

אדוני השופט,

אדוני השופט!

השופט רובין
— בצורה חשודה

טען בפניו עורכי־הדין נחמן גולד־ברג, ראש ועדת האתיקה של עורכי־הדין. השופט הפסיקו במחצית דבריו ביקש ממנו לשבת. הפרקליט המנוסה לא ישב. הוא המשיך לעמוד וכאשר ראה, כי השופט נרגז מאוד, אמר לו: „אדוני, אני מוחל על כבודי ועל כבוד ה"לקוח שלי, אבל על זכויותיו של שולחי איני יכול למחול". השופט הביט בו בכבוד, ונתן לו לסיים את דבריו.

אהד השופטים הוותיקים, המטיילים את פחדם על עורכי־הדין הוא השופט מאיר רובין. הצעירים ש"בין עורכי־הדין סובלים בעיקר מנחת לשוננו. במישפט נזיקין ש"התנהל לפניו לפני כמה שנים, הור"פיעה עורכי־הדין מתחילה ממישרדו של עורכי־הדין ידוע*. כעבור ישיבות אחדות ביקשה הצעירה

בציניות חדה ולעג בולט הוא מתייחס לטענות שאינן לרוחו. ב"מישפט מסויים, שהתקיים לא מזמן בענייני בניין, טען עורכי־הדין צעיר, כי הוא בקיא בבניין, היות ובזמנו עבד כפועל בניין. בלעג קר ענה לו השופט: „אני מאמין לך שאתה מבין בבנייה יותר מ"אשר במישפט."

לקט

לם

ראה כי השילטון השררה משחיתים. שופטים רבים, ה"ידועים בחייהם הפרטיים כאנשים נוחים וחביבים, הופכים לפעמים באולם המישפט לאימה עורכי־הדין. זכור השופט המחוזי יוסף לם. איש נעים הליכות מאין כמו

דין מתפטרים בכל תיק שהיה קבוע בפניו. הם העדיפו זאת מאשר להתדיין בפניו ולסבול. כאשר היה מופיע עורכי־הדין מחוץ לעיר, שלא הכיר את השופט ולא רצה להתפשר, היו מושיבים אותו למשך שעה באולם, ואז היה גם הוא יוצא משם חסיד פשרות.

בתיקים אורחיים יש עורכי־הדין המבטלים את התביעה, אם נקבי"עם בפני שופט שאינו רצוי להם, ומגישים אותה מחדש מתוך תיק"וה כי הפעם תיקבע בפני שופט אחר, נוח להם יותר. אולם בתי"באשר נקבע התיק, שם בדרך כלל יישאר. ואז יש עורכי־הדין המבק"שים להתפטר, או ממשיכים בתיק"ולוקחים מהקליינט שכר־טירחה הכולל טיפול פסיכיאטרי". השררה בעצמה אינה גורמת

לת, ועלול לפגוע בקידום הקא"ריירה המקצועית שלו. אך לפעמים כאשר עורכי־הדין הוא בעל טמפר"מנט, ואינו מוכן לוותר, מתרחשים באולם־המישפט קרבות של ממש. ידוע מיקרה שבו צעקה עורכת־דין ידועה על השופט מנחם בור"כוייץ: „אתה מבייש את הסמל שתחתו אתה יושב."

„יהיה לך
* חושך בתיקים"

לני שופטים יוצאים בימים אלה לגימלאות, השופט מנ"חם בוכוייץ, מבית־מישפט השלום בתל־אביב, והשופט אריה לייב

השופט דב ה"ן
— על כבודו

השופט רם
— „אני מוחל"

להשתחרר מהתיק, ביגלל העלבור נות והיחס המשפיל שלו זכתה. היא החלפה בעורכי־הדין אחר מהמיש"רד, שהיה ותיק יותר. אך גם זה לא עמד בלחץ, ואחרי כמה ישי"בות חזר אל בעל המישרד וביקש להשתחרר. אך הפעם החליט ללמד את השופט לקח. הוא הגיש בק"שה לשופט, לתקן את הפרוטוקול של המישפט, וכלל בתיקונים אלה את כל מילות הבזו והעלבון שספג במשך הישיבות. השופט דחה מפ"עם לפעם את הדיון בבקשה זו, ולבסוף דחה את הצדדים לפשרה, ובכך סיים את המישפט המביך. עורכי־הדין אינם אהבים לספר את הסיפורים הללו על עצמם. אין זה כבוד גדול לעורכי־הדין לריב עם שופט, והדבר אינו מביא לו תוע"ה שמות שמורים במערכת.

תו, אך את אולם המישפט שלו ניהל כאילו היה רכושו הפרטי. עורכי־הדין היו אומרים בלצון, כי אפילו החוק ששרר באולם שלו היה „לקט לם", (החוק של לם), ולא פעם הפסיק עורכי־הדין צעיר, שטען ארוכות, נלא הירשה לו להמשיך. במקרה אחד לפחות הור"שיב השופט את הפרקליט שרצה להמשיך לטעון ואמר לו: „בש"בילי גמרת!" עורכי־הדין לא נפתח וביקש להמשיך. אז איים עליו השופט, כי אם יפצה את פיו יצווה לעצרו, ואף הזמין את סקיד־העור כדי שישב לידו, ויעצור אותו אם ימשיך לטעון.

נשיא בית־המישפט המחוזי ב"תל־אביב, בנימין כהן, אהוב על כולם. אך כאשר עובר עליו יום גרוע, הוא עלול לנהוג בנילול ובזו בעורכי־הדין. בשנה שעברה

לעיוות־הדין. השופטים הנהוגים כך יכולים לגזור דין־צדק, ולרוב גם עושים זאת. אולם המתת והלחץ שהם מכניסים למישפט, גורם לי"עורכי־הדין ולעדים פחד מתמיד, ומצב זה עלול לגרום לעיוות־הדין. לא כל שופט בעל שררה התחיל כך את דרכו. ידוע, למשל, כי השופט דב ל"ן, שהוא היום אחד ממלאי מקום נשיא בית־המישפט המחוזי בתל־אביב, היה חביב ונוח מאוד כאשר התמנה לבית־המישפט המחוזי. בתחילת דרכו במחוז, היה יושב כאחד מחברי ההרכב של השופטת מינה שמיר. עורכי־הדין שהופיעו בפניו אז, חשבו אותו לאיש עממי וצנוע. יחסו לי"עורכי־הדין היה לבבי וחסר יומ"רות. בשנים שעברו בינתיים הפך ליושבי־ראש הרכבים, ולמקור פח"ד של עורכי־הדין צעירים.

היה רק מיקרה אחד בעולם המישפט הישראלי שבו הגיעו עד כדי שביתה של עורכי־דין

קם, וכאשר מוגש העירעור מצד פים אליו גם את תצהירי הצד"פים. אם לשופטים בתל־אביב יש שילטון מלא על אולם המישפט, הרי השופטים בעריה־השדה מרגי"שים לפעמים כשריפים. יש כאלה המכריחים עורכי־הדין להפוע לפי ניהם עד השעות המאוחרות של אחר־הצהריים. הם ממשיכים לדון ביום שישי, כמעט עד כניסת שבת, ואף מומינים למישפטים למוצאי"בעיר־שדה בדרום, אף זכור בכך שהזמין יום אחד את החשמלאי של בית־המישפט ואמר לו: „הת"קלקל משהו בחשמל אצלנו, יש לך כאן תיקים של הוצאה־לפועל. אם לא יהיה אור בבית־המישפט תוך שעה, גם בתיקים שלך יהיה חושך."

נשיא בית־המישפט המחוזי ב"באר־שבע, השופט שלמה אליקים, אינו אהב עורכי־הדין מתל־אביב נוטלים את פרנסתם של עמיתיהם הבאר־שבעים. והוא אינו מסתיר זאת.

היה רק מיקרה אחד בעולם ה"מישפט הישראלי, שבו הגיעו הדב"רים עד כדי שביתה של עורכי־הדין. היה זה בחיפה, גנד שופטת השלום הראשית דגו, השופטת מרים ורלינסקי שטרקמן.

סון, נשיא בית־מישפט השלום ב"פתח־תיקוה, כיוון שהשניים לא יוכלו להתנגס בעורכי־הדין, נפתחו לפתע פיותיהם של עורכי־הדין רבים, להתלונן על השניים. על השופט בוכוייץ הרבו לכ"תוב לאחרונה, והשופט המחוזי דויד ולך אף ביקר אותו קשות בפסק־דין, דבר שאינו מקובל בין שופטים. אך ידוע, כי הוא אינו מחכה כדי לשמוע את כל מה שבפי עורכי־הדין. עוד הם מדב"רים, הוא רושם את החלטתו, ואר"מר לעורכי־הדין הממשיך לטעון בפניו: „אני כבר כתבתי את פסק־הדין ואהה יכול לערער."

השופט לייבסון נוהג ביד רמה בעורכי־הדין צעירים, ולא אחד מהם יצא את אולמו כשעניו מב"ריקות בצורה חשודה.

אלה הם שופטים אשר בדרך כלל התחילו את דרכם כאנשי מישרה, או כאנשי פרקליטות. הם התרגלו לראות את החברה ב"צבעים של שחור־לבן, ומקבלים את גירסתה של המישרה והת"ביעה, כי הנאשם אמנם אשם, אך"רי ששנים רבות התאמצו כפרקלי"טים להרשיע נאשמים ולהכניסם לבתי־הסוהר, הרי גם אחרי שלב"שו את גלימת השופט הם ממשי"כים לראות עצמם במיטתרים כ"קטיגוריים.

* השמות שמורים במערכת.